

آموزش عالی و ایجاد قابلیت در دانشجویان رشته‌های علوم انسانی

دکتر عباس صادقی^۱

احمد ابراهیم زاده^۲

چکیده

ایجاد قابلیت در دانشجویان یکی از اهداف مهم آموزش عالی است؛ در واقع همواره این سوال مطرح بوده است که یک دانشجو پس از حضور در دانشگاه و صرف وقت و انرژی بالأخره با مسائل فردی و اجتماعی چگونه باید روبرو شود؟ چه توانایی‌هایی را باید را در دانشگاه کسب کند؟ این توانایی‌ها در چه زمینه‌هایی به صورت عملی و عینی قابل بررسی و توجه است؟ و عوامل موثر بر ایجاد قابلیت در دانشگاه‌ها چیست؟ در این مقاله سعی شده است که ابتدا یک تعریف عملیاتی از مفهوم قابلیت ارائه شود و سپس به سه نکته اساسی در رابطه با قابلیت یعنی آموزش برای قابلیت، رابطه قابلیت با محیط خارج از کلاس (که در آن از اخذ بازخورد از کیفیت فعالیت فارغ‌التحصیلان، تغییرات در جامعه و محیط کار و نیز توجه به استقلال فردی بحث می‌شود) و همچنین رابطه قابلیت و کیفیت

۱. عضو هیئت علمی دانشگاه گیلان

۲. عضو هیئت علمی دانشگاه گیلان

۴۲ راهکارهایی برای ارتقاء علوم انسانی در کشور

یادگیری (که در آن کاربرد دانش‌ها و مهارت‌ها، یادگیری مشارکتی، مسئولیت پذیری و نیز یادگیری فعال بحث می‌شود) بررسی و تجزیه و تحلیل می‌شود و در پایان پیشنهادهایی برای ایجاد قابلیت و ارتقاء کیفیت آن ارائه می‌شود.

واژه‌های کلیدی: آموزش عالی، نظام آموزشی، ایران، علوم انسانی